

Božićna zvijezda

Za vrijeme zimskih praznika posjetila sam djeda u Zagorju. Kod njega uvijek provedem Božić. Zabavno mi je i drugačije nego kod kuće. Djed me ne kontrolira kao roditelji. Dozvoli mi da se penjem po ogradi, da hranim životinje, slobodno šećem seoskim ulicama...

Badnje je veče. Na ulici sam. Čekam Djeda Božićnjaka. Vjetar mi štipka obraze i nos. Odjednom ugledam nešto svjetlucavo. Sagnem se i dotaknem sjajnu pahulju. Doimala se poput dijamanta. Odjednom se pomaknula, uspravila se. Spazila sam velike plave oči. Gledala me, nasmiješila se i prozboriga: „Bog, djevojčice! Ja sam pahuljica Oktavija. Dolazim iz daleke zemlje sa zadatkom.“ Zanijemila sam od iznenađenja. Jedva sam skupila hrabrost i odzdravila joj. Htjela sam se predstaviti, no ona me zaustavila riječima: „Znam te Lea, ovdje si kod djeda, i ja sam te čekala. Željela bih da mi pomogneš u ispunjenju zadatka. Mi pahuljice imamo obvezu pomagati ljudima. Želimo ih na Badnju večer učiniti sretnima, želimo da se osjećaju voljenima. Hoćeš li se sa mnom upustiti u pustolovinu i pomoći mi?“ Poskočila sam od iznenađenja i oduševljenja. I krenule smo!

U mračnoj zagrebačkoj ulici gužva. Grupa tinejdžera je u sukobu. Ružno je bilo promatrati svađu mladih na Badnju veče. Zar ne bi trebali biti u obiteljskom domu, u božićnom okružju okupljeni oko bora?

Oktavija me povukla. Spustile smo se vrlo blizu grupe.

Puhnula je, a čudan bijeli dim obavio je grupu sukobljenih. Odjednom začusmo glas iz grupe: „Dečki, prekinimo svađu. Božić je, idemo zajedno na ponoćku.“ Zagrljeni krenuše prema katedrali.

Neočekivani obrat me silno obradovao. Činilo mi se da sam i ja dobila krila i počela požurivati Oktaviju. Čudni signali usmjerili su nas prema osječkom gradskom trgu. Oktavija me, premda nije imala ruke, primila za rame i već smo bile u tamnom prostoru iznad trga. Jedvačujno jecanje dopiralo je iz mračnog kutka. Skupljeni dječačići neutješno je jecao grleći koljena. Neki zločesti susjed oteo mu je malu uštědevinu. Njom je htio obradovati mamu i bolesnu sestricu. Za Božić će ostati bez hrane i poklona.

Oktavija se vrtjela, nije više svijetlila. Tražila je zločestog počinitelja. Htjela je ispraviti nepravdu. Povukla me, opet sam osjetila onaj neobjasnjivi zagrljaj. Našle smo se u sobi. Posteri poljepljeni po zidu. Na krevetu sjedi mladić, u ruci mu novčanica, a na licu zloradi smiješak. Oktavija ponovno puhne. Toplina se raširi prostorijom. Mladić zatrepeće očima, novčanica zadrhti u ruci. Ustane, obuče se i nestane u noći. Oktavija i

ja smo ga slijedile. Već je na trgu. Prišao je dječačiću. Pružio mu je novčanicu, a iz drugog džepa nešto zamotano. „Oprostil! Sretan ti Božić!“, rekao je zbumjenom i uplašenom dječaku.

I već smo bili u Vukovaru, gradu heroja. Ulice sablasno puste, samo se šuljaju mračne sjene prošlosti. Privinula sam se uz Oktaviju. Koliko god sam željela biti korisna, premda me sve ovo silno radovalo, osjećala sam nekakvu mješavinu straha, tuge ali i radosti. Nisam znala što nas u Vukovaru čeka. Oktavija nas je prizemljila u ruševini neke kuće. Svuda cigle, osušeni korov. Iza zidova je počelo rasti drveće. U najtamnjem uglu nešto šušnu. Sledila sam se, no Oktavijino oko veselo zablista. Ugledasmo djevojku. Tužna je, promrzla, usamljena. Oktavija je puhnula. Iza ugla je naišla starija gospođa. Bila je tužna, bila je sama. Ugledala je djevojku i prišla joj. Nisu više bile same. Povela ju je u svoj dom. Našla je sebi kćer, a djevojka majku. Bio im je to najljepši Božić nakon rata.

I već nas čudne vibracije nose prema Splitu. Bura je. Valovi su zaplesali i osvojili pučinu. Na obali djevojčica u suzama. Lomi prstiće na ruci. Otac se nije vratio s ribarenja. Gledala je prema Braču. Stol je u kući prazan, majka u suzama. Pogledala me Oktavija, plavo oko zasjajilo, udahnula je smiraj u buru, a u daljini ugledamo svjetlo na brodiću. Uskoro je na obalu iz čamca iskočio visoki muškarac. Zagrljio je svoju kćer i sretno se uputiše kući. To im je bio najljepši Badnjak. Na obzoru rađala se zora. Oktavija me spustila pred djedovom kućom. Mahnula mi je i nestala u jutarnjim sunčevim zracima. Meni je Božić bio ispunjen bez obzira jesu li moje pustolovine stvarne ili su to bili snovi ispunjeni željom da budu svi sretni kao ja, da svi osjete čaroliju Badnje noći.

I opet je Božić..., i opet sam kod djeda, starija za godinu dana. Djed je već na dvorištu, hrani konje. Približim se boru. Sinoć smo ga brat, djed i ja okitili. Na vrh smo postavili zvijezdu. Sama sam ju izradila po sjećanju na Oktaviju. Ispod bora ugledah čestitke. Otvorila sam ih jednu po jednu. Stigle su iz Zagreba, Osijeka, Splita i Vukovara. U njima su bile slike i zahvale osoba kojima sam s Oktavijom pomogla prošlog Božića. Srce mi je zaigralo. Pogledala sam zvijezdu na vrhu bora. Zasvijetlila je i namignula mi : „Sretan Božić!“

Lea Sudar, 5. a